

Ce înseamnă moartea lui Hristos, lucrarea Sa de Mijlocitor și viața Sa pe pământ?

Și ce este cu substituirea?

Alexander Hume Rule

© SoundWords, Online începând de la: 07.04.2023, Actualizat: 07.04.2023

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite și fără cererea permisului de distribuire. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacției noastre.

Și ce este cu substituirea?

Mulți creștini nu știu să facă distincția între moartea lui Hristos, viața Sa pe pământ și preoția Sa la dreapta Tatălui, și cum se raportează acestea între ele. Motivul pentru aceasta este probabil că ei nu înțeleg sau nu cred în efectele depline și cuprinzătoare ale morții Fiului lui Dumnezeu. În mod uimitor, puțini creștini cunosc efectele semnificative pentru ei, ca păcătoși, ale „jertfei *unice*” (Evrei 10.14) a Mielului lui Dumnezeu; și de aceea există atât de multă ignoranță cu privire la viața Mântuitorului pe pământ și la mijlocirea Sa actuală în cer. Dacă am ști ce înseamnă moartea Sa și care sunt beneficiile ei, am putea înțelege mai ușor motivul, importanța și dimensiunea vieții și mijlocirii Sale.

Moartea lui Hristos

Deci, ce a făcut moartea Sa pentru noi, păcătoșii? Am putea întreba în egală măsură: Ce nu a realizat moartea Sa pentru noi? Ea ne-a adus o iertare deplină - nu doar o iertare parțială, la care altceva ar trebui să completeze restul. Moartea Sa ne-a îndreptățit „fără plată ... de toate” (Romani 3.24; Faptele apostolilor 13.38,39) - nu de unele sau de multe sau de lucruri mai mici sau mai mari, ci „de toate”. Să observăm cuvântul „îndreptățit (justificat)”. Îndreptățirea este mai mult decât iertarea, căci iertarea presupune vinovăția; dar omul care a fost declarat drept (*justified*) este pe deplin *îndreptățit (righteous)* prin ispășire (*atonement*), ca și cum ar fi fost în întregime nevinovat.

Dumnezeu nu numai că ne-a iertat, dar ne-a făcut drepti (*justified*) și ne-a îndreptățit (*righteous*) prin sângele Fiului Său. El ne-a mântuit veșnic - și este vorba de „*veșnic*”, pentru că Dumnezeu nu ne-a dat mântuirea Sa temporal sau sub o anumită *condiție*, atunci când am primit-o prin credință. Cuvântul lui Dumnezeu spune clar: „Cine crede în Fiul are viață eternă” (Ioan 3.36). Nu există nici un „dacă” și nici un „dar” în această privință. Nimeni, nici tu însuși, nici altcineva, nu poate smulge un copil al lui Dumnezeu din mâna Celui care îl ține. Și, prin urmare, salvarea și mântuirea veșnică a unui copil al lui Dumnezeu este ferm sigură. Însă, prin sângele prețios al lui Hristos și prin învierea Sa dintre morți, avem mult mai mult decât toate acestea:

- Suntem *una* cu Cel care ne-a mântuit.
- Suntem *în* Cel care ne-a mântuit (Efeseni 2.13).
- Suntem „aduși la viață *împreună cu*” Cel care ne-a mântuit (Efeseni 2.5; Coloseni 2.13).
- Suntem „înviați *împreună*” cu Cel care ne-a salvat (Efeseni 2.6).
- Avem voie să fim „așezați *împreună*” cu Cel care ne-a mântuit, în locurile cerești (Efeseni 2.6).

În epistola către Evrei se spune că noi, potrivit voinței lui Dumnezeu, am fost „sfințiți, prin jertfirea trupului lui Isus Hristos, odată pentru totdeauna” (Evrei 10.10). Aceasta înseamnă că cei care sunt sfințiți (*sanctified*) în acest mod sunt făcuți „*desăvârșiți pentru totdeauna*, printr-o *singură jertfă*” și Dumnezeu „nu-Și va mai aminti niciodată de păcatele lor și de nelegiuirile lor” (Evrei 10.14,17). Apostolul Ioan mai spune că, „așa cum este *El*, așa suntem și *noi* în lumea aceasta” (1Ioan 4.17). Acestea și multe alte pasaje din Biblie, care ar mai putea fi citate, arată foarte clar ce rezultate binecuvântate și glorioase are pentru credincios acea „*o singură jertfă*” a lui Hristos (Evrei 10.14); Hristos a înviat dintre morți, căci în această

Și ce este cu substituirea?

---

expresie nu există niciun cuvânt despre viața sau mijlocirea Sa.

Dumnezeu Însuși l-a așezat pe păcătosul mântuit într-o poziție minunată prin jertfa propriului Său Fiu. După ce am înțeles acest lucru, putem înțelege acum semnificația și beneficiul mijlocirii continue a lui Hristos *pentru acești oameni mântuiți*.

Lucrarea de mijlocire a lui Hristos

Prin urmare, lucrarea de mijlocire a lui Hristos nu poate însemna că prin ea noi suntem primiți de Dumnezeu ca păcătoși, nici în ceea ce privește iertarea sau justificarea noastră ca păcătoși, nici în ceea ce privește faptul că suntem făcuți vii, înviați sau uniți cu Hristos; deoarece am văzut că Hristos a realizat pe deplin toate acestea și mult mai mult pentru noi *prin moartea și învierea Sa*. Așadar, pentru ce este mijlocirea Lui? Este pentru noi, ca păcătoși mântuiți, ca soldați, ca fii, ca slujitori, ca lumini, ca martori ai lui Dumnezeu într-o lume întunecată, orbită, fără Hristos, fără Dumnezeu:

- Ca *păcătoși mântuiți*, nu reușim să ducem până la capăt mântuirea pe care Dumnezeu a făcut-o în noi prin harul Său (Filipeni 2.12), și de aceea avem nevoie de un Avocat. Nici un om nu poate realiza nimic dacă Dumnezeu nu a lucrat mai întâi în el „atât voința, cât și înfăptuirea, după buna Sa plăcere” (Filipeni 2.13).
- Ca *soldați*, ar trebui să fim buni soldați ai lui Isus Hristos. Dar cât de des suntem neascultători față de Autorul mântuirii noastre și întoarcem spatele dușmanului, astfel încât avem nevoie de un Avocat!
- Cât de des eșuăm ca *fii* și uităm că suntem fii și suntem puși deoparte pentru Dumnezeu. De aici și cuvântul: „«leșiți din mijlocul lor...; și vă voi fi Tată și voi Îmi veți fi fii și fiice,» spune Domnul Cel Atotputernic” (2. Corinteni 6.17,18). Așadar, și în această privință avem nevoie de un Avocat.
- Ca *slujitori*, trebuie să fim neobosiți în „lucrarea credinței, în osteneala dragostei și în răbdarea speranței” (1. Tesaloniceni 1.3). Dar chiar și în aceasta, cu regret, mulți eșuează, a căror bucurie zilnică ar trebui să fie să slujească unui astfel de Stăpân. Așadar, nu avem oare nevoie de El ca Mijlocitor și pentru aceasta?
- Și nu am dat noi, ca *martori ai lui Dumnezeu*, mai multă mărturie despre propria noastră slăbiciune și discordie decât despre puterea și unitatea Duhului lui Dumnezeu? Și astfel avem nevoie de Fiul lui Dumnezeu ca Mijlocitor și în această privință.

Ca și copiii ai lui Dumnezeu - dar ca și copiii care eșuează, cu regret, și nu ca lumea - ar trebui să-L cunoaștem și să-L prețuim pe Hristos ca „marele nostru Mare Preot” care „cu propriul Său sânge ... a intrat în Locul Preasfânt” (Evrei 9.11,12). Putem spune, de asemenea, că Hristos a intrat „chiar în cer, ca să se arate acum, *pentru noi*, înaintea feței lui Dumnezeu” (Evrei 9.24). Nu a spus El Însuși: „Nu cer pentru lume, ci pentru aceia pe care Mi i-ai dat, pentru că sunt ai Tăi” (Ioan 17.9) și: „Și nu cer numai pentru aceștia, ci și pentru cei care vor crede în Mine prin cuvântul lor” (Ioan 17:20)? Nimic nu poate fi mai clar: preoția lui Hristos nu are nimic de-a face cu cei neconvertiți sau cu lumea, ci doar cu poporul lui Dumnezeu. Ori de câte ori este menționată mijlocirea [funcția de apărător] în Noul Testament, putem vedea acest lucru foarte clar. Încă o dată: mijlocirea nu are nimic de-a face cu mântuirea noastră,

Și ce este cu substituirea?

---

căci numai moartea lui Hristos ne asigură mântuirea veșnică, așa cum am arătat deja. În contextul mijlocirii, nu este vorba despre mântuirea noastră.

Mijlocirea se referă la eșecurile și păcătuirea copiilor lui Dumnezeu, dar și la restaurarea, încurajarea și păstrarea lor. În Epistola către Evrei, unde se deplânge decăderea de la credință - adică întoarcerea la cele vechi, la iudaism și la lume - vedem cât de emoționant și impresionant se referă preoția lui Hristos la această stare, căci acolo se spune: „Având deci un mare preot însemnat, care a străbătut cerurile, pe Isus, Fiul lui Dumnezeu, să ținem cu tărie mărturisirea noastră. Pentru că nu avem un mare preot care să nu aibă parte cu noi în slăbiciunile noastre, ci unul ispitit în toate în același fel, în afară de păcat. Să ne apropiem deci cu îndrăzneală de tronul harului, ca să primim îndurare și să găsim har, pentru ajutor la timpul potrivit” (Evrei 4.14-16). Siguranța veșnică a credinciosului, care este deja mântuit, dar care este încă încercat și ispitit, este asigurată și prin preoția lui Hristos. De aceea se spune: „dar El, datorită dăinuirii Sale pentru eternitate, are o preoție care nu se transmite. De aceea și poate să mântuiască până la desăvârșire pe aceia care se apropie de Dumnezeu prin El, trăind pururea ca să mijlocească pentru ei” (Evrei 7.24,25). Asigurarea deplină a credinței, fermitatea, puterea, curajul, grija și dragostea sunt comunicate prin intermediul „Marelui Preot peste casa lui Dumnezeu” (vezi Evrei 10.20-24).

Însă în prima epistolă a lui Ioan, păcatul este pus înaintea ochilor noștri. Păcatul trebuie să fie tratat, și aceasta are loc prin mijlocirea lui Hristos pentru noi. Mulți spun că cineva ar fi pierdut sau ar înceta să mai fie creștin dacă ar păcătui. Oare este ceea ce se spune aici? Nu, dimpotrivă: „Dacă cineva a păcătuțit, avem la Tatăl un Mijlocitor {Apărător}, pe Isus Hristos, Cel drept” (1 Ioan 2.1). Nu trebuie să ne gândim că „cineva” înseamnă atât un om neconvertit, cât și un creștin; nu, cuvântul include unul dintre cele trei grupuri de creștini cărora apostolul le scrie în această epistolă, și anume „copiii, tinerii și părinții” (1 Ioan 2.13). Acest lucru devine clar și din cuvintele apostolului Ioan: „Dacă [noi] zicem că nu avem păcat, ne amăgim pe noi înșine și adevărul nu este în noi”. Dar „dacă [noi] ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept ca să ne ierte păcatele și să ne curățească de orice nedreptate” (1 Ioan 1.8,9). Nu există nici un act (document) care permite păcatul, pentru că Dumnezeu nu va permite ca răul să se arate în copiii Săi. Dacă totuși se manifestă în ei, ei trebuie să-l mărturisească și să se smerească pentru el; iar dacă refuză și se încăpățânează, El este Dumnezeu și poate și îi va constrânge.

Când Petru a păcătuțit atât de grav, încât L-a negat pe Isus, a spus Hristos atunci: „De îndată ce blestemi și juri că nu Mă cunoști, ești pierdut și nu mai ești copil al lui Dumnezeu”? Nu, ci El a spus: „M-am rugat {sau am mijlocit} pentru tine” (Luca 22.32). Și cum reacționează Petru când Mântuitorul se uită la el, după ce Petru L-a renegat? Îl face acest lucru pe Petru indiferent față de ceea ce a făcut sau ar putea face? Nu, ci, dimpotrivă, privirea Domnului îl face să iasă și să plângă cu amar. Vedem deci aici ce înseamnă mijlocirea și ce beneficii are ea: credincioșii devin zdrobiți, sunt restaurați și mângâiați.

Repet din nou: mijlocirea nu are nimic de-a face cu cei neconvertiți și nici cu ceea ce numim în mod obișnuit iertarea sau mântuirea păcătosului care crede în Isus Hristos. Căci nu trebuie să uităm niciodată că problema iertării sau a mântuirii a fost rezolvată în momentul în care, pe

Și ce este cu substituirea?

cruce, Hristos a spus: „S-a sfârșit” (Ioan 19.30). Atunci când creștinii confundă și amestecă adevărul, ei aduc îndoială și durere în sufletele lor. Ei ar fi mult mai fericiți dacă și-ar da seama de două lucruri:

1. Ei se află într-o stare dublă (așa cum ne învață clar Sfânta Scriptură): în primul rând, ei încă mai păcătuiesc și, în al doilea rând, ei sunt credincioși.
2. Hristos a luat o poziție dublă pentru ei: în primul rând, prin moartea Sa, pentru a-i curăți desăvârșit, și în al doilea rând, prin mijlocirea Sa, pentru a-i păstra ca sfinți (Romani 5.10).

Viața lui Hristos pe pământ

Să analizăm acum viața lui Hristos pe pământ. Care a fost marea semnificație a vieții Sale aici? Trei lucruri, printre multe altele, ne vor ajuta să descriem adevărata semnificație a prețioasei vieți a Domnului pe pământ:

1. Viața Sa trebuie să fie un exemplu pentru noi. „V-am dat un exemplu, pentru ca, așa cum v-am făcut *Eu*, să faceți și *voi*” (Ioan 13.15). (Vezi și 1. Petru 2.21.) „Dacă Îmi slujește cineva, să Mă urmeze” (Ioan 12.26). „Deci, dacă *Eu*, Domnul și Învățătorul, v-am spălat picioarele, și voi sunteți datori să vă spălați picioarele unii altora” (Ioan 13.14). S-ar putea da aici nenumărate alte exemple asemănătoare, dar acestea sunt suficiente pentru a arăta că cel puțin *un* mare scop al vieții Mântuitorului aici pe pământ a fost acela de a le arăta creștinilor cum să umble și cum să placă lui Dumnezeu. Ce ar putea fi mai important?

Că viața lui Hristos pe pământ ar fi trebuit să aibă un caracter de suplinire este un nonsens total, deoarece numai moartea, „plata păcatului” (Romani 6.23), putea fi de folos păcătosului; numai moartea, sau singura jertfă oferită *o singură dată*, îl face pe credincios „mai alb decât zăpada” (Psalmul 51.7); și, prin urmare, viața lui Hristos, în sens de suplinire, nu a avut nici o parte în neprihănirea celui sfânt. Atunci când cele două, moartea și viața Sa, sunt amestecate, așa cum fac mulți, se creează numai confuzie, eroare și răutate, deoarece semnificația și valoarea prețioasă a sângelui Mântuitorului sunt depreciate și diminuate. Numai sângele, și nimic altceva, nici *înainte* și nici *după*, face ca fiecare copil al lui Dumnezeu să fie desăvârșit pentru totdeauna.

2. Hristos, prin viața Sa de ascultare desăvârșită, a dovedit înaintea tuturor că era potrivit, apt să fie sau să devină o jertfă eficace. De aceea, El a păzit întreaga Lege și nu a făcut, nu a vorbit și nu a gândit nimic altceva decât ceea ce era bineplăcut Tatălui Său. Deși a fost expus la încercări și ispite în toate felurile, gândurile, vorbirea și acțiunile Sale au fost întotdeauna plăcute lui Dumnezeu; iar acest lucru a fost demonstrat public atât de Dumnezeu, cât și de satan și de oameni. De exemplu, Duhul lui Dumnezeu L-a condus în pustiu pentru a fi ispitit de diavol, pentru a trăi printre fiarele sălbatice și pentru a posti „patruzeci de zile”. Aici, El S-a dovedit în mod clar și public a fi învingător și, prin urmare, este calificat ca Mântuitor pentru păcătos. Dar răscumpărarea nu putea veni decât prin moartea Sa, căci „fără vărsare de sânge *nu există* iertare” (Evrei 9.22). A

Și ce este cu substituirea?

---

lăsat omul, la rândul său, ceva nefăcut pentru a-L provoca, ispiti și testa pe Fiul lui Dumnezeu până la punctul de a-L scuipa în față? Dar, deși Dumnezeu, satan și omul L-au pus la încercare în atâtea feluri, nimic altceva nu a ieșit la iveală decât cea mai mare curățenie și amabilitate. Nu au dovedit toate acestea, înaintea lui Dumnezeu și a oamenilor, că Cel care a fost dovedit în atât de „felurite moduri” a fi „sfânt, nevinovat și fără pată” (Evrei 6.27) este Mântuitorul potrivit și unic pentru păcătos?

Dar repet, tot ceea ce a trăit, a făcut și a suferit în viața Sa aici pe pământ nu a fost în niciun caz o suplinire, ci o dovadă publică și de netăgăduit că El era Mielul sfânt al lui Dumnezeu pentru „tăiere” (Faptele apostolilor 8.32) și Înlocuitorul sfânt și potrivit pentru păcătos. Dar cum ar fi putut El să ne justifice sau să ne declare drepti, dacă nu ar fi murit sau în timp ce a trăit? Aceasta era o imposibilitate. Căci un Mântuitor viu și sfânt nu putea, în acea stare, să facă pe un păcătos nenorocit și pătat să fie una cu El Însuși. Mai întâi păcatele lui trebuiau să fie înlăturate și, până când acest lucru nu era făcut, desigur, el nu putea fi îndreptățit. Păcatul, după cum știm cu toții, este înlăturat numai prin sângele lui Hristos și, prin urmare, nicio neprihănire sau orice altceva care să fie substitutiv nu putea fi acordată în prealabil. Cât de rea și falsă este doctrina potrivit căreia noi am fi îndreptățiți prin faptul că Hristos a păzit Legea pentru noi este clarificată în 2. Corinteni 5.21. Hristos a fost „făcut păcat” pentru noi pe cruce și sub mânia lui Dumnezeu. De ce? „Pentru ca noi să devenim dreptate a lui Dumnezeu în El”. Dar dacă noi am fi fost deja făcuți neprihăniți, pentru că El a păzit Legea pentru noi, El nu ar mai fi trebuit nicidecum să fie făcut păcat. Așadar, această învățătură rea neagă necesitatea ispășirii! Așadar, viața lui Hristos trebuia să arate și să dovedească cât de binecuvântat și de suprem de glorios era Alesul lui Dumnezeu, deoarece El *trebuia* să poarte păcatul pe cruce.

3. Hristos a suferit chin de nedescris în viața Sa pe pământ, pentru ca El să poată simți împreună cu cei care suferă; dar El a suferit din cauza bunătății, dreptății și sfințeniei Sale și din cauza răutății și împotrivirii oamenilor. „De aceea, El trebuia să devină *la fel* ca frații Săi în toate”. De ce? „Ca să fie un Mare Preot milostiv și credincios în cele privitoare la Dumnezeu. ... Pentru că nu avem un Mare Preot care să nu aibă milă cu noi în slăbiciunile noastre, ci Unul ispitit *în toate* în același fel, în afară de păcat” (Evrei 2.17; 4.15). El știa ce înseamnă „strigăt puternic și lacrimi” (Evrei 5.7): ca să șteargă lacrimile și să aline durerea multor copii ai lui Dumnezeu, care au inima zdrobită.

Am luat în considerare trei aspecte ale vieții Fiului veșnic al lui Dumnezeu printre oameni cruzi și demoni aici, pe pământ. Ce înseamnă ele și care sunt beneficiile lor? Vreau să repet: ele nu sunt în niciun caz suplinoare, în sensul că Hristos ne-ar fi acordat neprihănirea sau ceva asemănător; deoarece neprihănirea (dreptatea), așa cum am arătat în repetate rânduri, a fost pe deplin realizată prin moartea și învierea Sa.

Creștinii ar trebui să cerceteze mai exact Sfânta Scriptură, pentru a vedea singuri ce semnificație au viața, moartea și mijlocirea Fiului lui Dumnezeu. Duhul lui Dumnezeu nu amestecă aceste trei lucruri. Omului, însă, îi place să complice, să amestece și să confunde

Și ce este cu substituirea?

---

lucrurile, iar apoi intră într-un labirint și nu mai știe unde se află.

Fie ca tu, dragă cititorule, să-ți dai seama - dacă nu ai făcut-o deja - ce ar trebui să ne arate viața Domnului nostru aici pe pământ.

- Printre multe alte aspecte prețioase, *viața* Sa ar trebui să ne dea un exemplu. De asemenea, în toate modurile posibile, ar trebui să fie dovedite perfecțiunile Sale, care L-au făcut potrivit pentru a fi o jertfă adecvată. De asemenea, trebuie să arate că, din cauza tuturor felurilor de suferință, de care El a avut parte, El poate să simtă și să ușureze tristețea și chinul inimii îndurerate.
- *Moartea* Sa, pe de altă parte, avea un scop complet diferit și a fost diferită în toate privințele de viața Sa. Pe scurt, moartea Sa a îndepărtat toate păcatele noastre (El a murit și, prin moartea Sa, și în niciun alt mod, El „a devenit pentru noi înțelepciune de la Dumnezeu și dreptate și sfințenie și răscumpărare” (1. Corinteni 1.30)).
- La rândul său, *mijlocirea* Sa în cele mai înalte ceruri ne desparte, ne păstrează, ne restaurează, ne întărește, ne sfințește și ne încurajează până când El va veni din nou în văzduh să ne ia la Sine.

Așadar, să veghem, să ne rugăm și să fim sfinți, ca nu cumva să vină asupra noastră nuiua sau mâna de pedeapsă a Tatălui.

Tradus de la: [Was bedeuten der Tod Christi, seine Fürsprache und sein Leben auf der Erde?](#)

Titlul original: „The Meaning and Value of Christ's Death, of His Intercession, and of His Life on Earth”

Traducere: Ion Simionescu